

Lapkričio 26-oji, pirmadienis

Mikis Staras žvelgė į naktį. Jautėsi įsitempęs ir neramus. Jis bijojo. Bijoję ne tamsos, o to, kas laukia už jos.

Viskas bus gerai, mėgino save įtikinti. Ne pirmą kartą kerta Lamanšą. Niekada nepasitaikydavo jokių trukdžių, kodėl šįkart turėtų būti kitaip?

Bet šįkart kitaip. Reikia žvelgti tiesai į akis. Šįkart kitaip. Niekada anksčiau jis nejutė baimės, o per šią kelionę nerimas vis augo, ir dabar, kai krantas visai arti, jis išties bijojo. Plaukai šiaušėsi nuo minties, kad viskas nueis velniop, ir kas tada nutiks vieninteliam žmogui jo gyvenime, kuris jam reiškia viską ir kuris myli jį besąlygiškai? Kad ir kiek blogo Mikis yra pridaręs.

Įsisupęs nuo šalčio ir vėjo į storą palatą, užsimaukšlinęs megztą kepurę, su rusenančia cigarete skliaustame delne, raumeningas žilstelėjęs keturiasdešimt trejų metų vyras stovėjo ant siūbuojančio kelto denio, atsirėmęs į statramstį, kad išlaikytų pusiausvyrą.

Kalėjime, maždaug prieš aštuoniolika metų, kameros bičiulis airis, pasižymėjęs iškreiptu humoro jausmu, praminė Mikį Laimingą Žvaigždę*. Juk jis gimė po laiminga žvaigždė, kartodavo kameros draugas: nors paauglystėje susirgęs vėžiu neteko vienos sėklidės, jam liko kita sėklidė, nors atšokusi vienos akies tinklainė užbaigė jo boksininko karjerą, jam liko kita akis, ir nors motociklo avarijoje nuplėšė vieną ranką, jis dar turi kitą.

* Aliuzija į personažo pavardę: angl. *star* — „žvaigždė“. (*Čia ir kitur — vert. past.*)

Buvo ketvirta ryto. Mikis bandė įveikti jūrligės šleikštulį. Šiuo metu, siaučiant tokiai audrai, vidury Lamanšo sąsiaurio jis vargiai jautėsi gimęs po laiminga žvaigžde. Veikiau kankino bloga nuojauta, kad bus visą sėkmę jau išnaudojęs. Gal reikėjo susirasti kitą bendra-keleivę, kai kolegė paskutinę minutę pareiškė nevyksianti kartu, nes susirgo? Keliaudamas su moterimi visuomet jausdavosi mažiau įtartinas ir ne toks pažeidžiamas. Kažin, ar jo vairuojamas „Range Rover“ pernelyg nekrenta į akis?

Mesk iš galvos, Miki, tiesiog daryk, kas priklauso.

Jūra buvo tamsi kaip pati nebūtis. Smarkaus vėjo į veidą bloškiami sūrūs pūslai graužė odą. Mikis prisimerkęs žvelgė į tolį. Jo pasitikėjimas savimi subliuško. Vyriškis klausė savęs, ar nebus padaręs kvailiausios klaidos savo gyvenime.

Apsiramink. Susiimk. Neparodyk nerimo ir silpnumo. Pasikliauk laiminga žvaigžde!

Jei jis tikrai gimęs po laiminga žvaigžde, visai netrukus grįš namo pas savo jaunesnį brolių Stiuji, kuris serga Dauno sindromu ir visiškai priklauso nuo vyresnėlio. Mikis meiliai vadina jį „bičiuku su papildoma chromosoma“. Prieš daugel metų Mikis pažadėjo mirštančiai motinai, kad visuomet broliu rūpinsis. Ir visada rūpinosi. Stiujis, pasižymintis „kitokiais gabumais“, išmokė jį kitaip žvelgti į gyvenimą. Paprasčiau. Lengviau.

Po šio reiso Mikis bosui daugiau nebedirbs. Jis pasikalbėjo su Stiuju ir imsis savo verslo. Iš susitaupyty pinigų. Už nedidelius kiekius kvaišalų, kuriuos nugvelbdavo iš boso per kiekvieną vežimą, susidarė apvali sumelė. Bosas smulkaus narkotikų trūkumo nė nepastebėjo. O šįsyk Mikis nemažai pridėjo prie krovinio, ir jo laukia neblogas asmeninis sandėris. Didelis pelnas, didžiausias iki šiol!

Tačiau dabar Mikį kankino nerimas. Užtenka vieno vienintelio akylo muitinės pareigūno. Jis stengėsi vyti iš galvos tokias mintis. Viskas bus gerai, visuomet būdavo gerai, per kiekvieną kelionę.

Juk taip?

Stiujui patinka gaminti maistą. Jis visuomet išdidžiai užsideda tikrą virtuvės šefo kepurę, kurią pernai per gimtadienį gavo iš brolio. Mikis ketino pirkti žuvies ir bulvyčių užkandinę taip arti Braitono parkrantės, kaip tik galės sau leisti, arba gretimame Istborne ar Verdinge, kur kainos žemesnės. Bet už pinigus, kuriuos netrukus uždirbs, Mikis įpirks netgi kokią užėigą pačioje Braitono pakrantėje, kur didžiausios pajamos, o jo nusižiūrėta puikiausia vieta visai prie Rūmų prieklauskos kaip tik parduodama. Stiujis galės dirbti virtuvėje, gamins patiekalus, o Mikis gruzdins bulvytes ir aptarnaus klientus. Jei viskas gerai seksis, jau po kelių dienų jis turės reikalingą sumą. Tereikia saugiai pergabenti krovinį pro muitinę, o iš ten jau laukia atviras kelias. Ir laimingas gyvenimas!

Mikis sunkiai nurijo seiles, kvėpdamas šviežiais dažais ir dyzelino garais prakvipusį kenksmingą orą. Nervai virpėjo kaip įtemptos stygos. Bosas prieš kelias dienas išleisdamas jį į Niuheiveną papplekšnojo per nugarą ir liepė nesijaudinti, viskas bus gerai. „Jei nutiks koks šūdas, tiesiog elkis kaip visada, nieko nevaidink. Išlik ramus, giliai kvėpuok ir šypsokis. Ane? Tu juk gimęs po laiminga žvaigžde, tai ir tikėk sėkme.“

Aštuoniolikos tūkstančių tonų pusiau geltonas, pusiau baltas keltas yrėsi per audringus, piktai besišiaušiančius Lamanso vandenį, baigdamas šešiasdešimt penkių jūrmylių kelionę iš Djepo. Pagaliau priekyje Mikis įžiūrėjo švartavimosi kryptis rodančias šviesas giliame kanale tarp Niuheiveno uosto molų, o už jų — dar blankiau švytinčius pajūrio miesto žiburius. Po kelių minučių balsas per garsiakalbius pranešė:

— Visus vairuotojus prašome grįžti į savo transporto priemones.

Staras užsitraukė paskutinį dūmą ir švystelėjo cigaretę — penktą ar šestą per visą kelionę — per bortą. Ją palydėjo pažirusios žiežirbos. Pro sunkias plienines duris vyriškis nusiskubino vidun, kur palyginti šilta, ir sekdamas nuorodomis nusileido laiptais žemyn į automobilių denį A.

Tik nereikia nervintis, kartojo ir kartojo pats sau. Juk jis turi vi-

sus reikalingus popierius, viskas suplanuota tiksliai kaip kokia karinė operacija — kitko ir nesitikėtum iš boso vadovaujamos organizacijos, kuriai Mikis ištikimai tarnavo veik šešiolika metų. Na, gerai jau, — gan ištikimai.

Kadaise bosas Starui pasakė, kad būtent tokiu paros metu pro munitinę praslysti lengviausia: pareigūnai paprastai pavargę, jų budrumas apsilpęs. Mikis žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. Jei viskas klosis gerai, namie bus po dviejų valandų. Stijus dar miegos, bet kai pabus, o, vaikelai, kaip juodu atšvęs!

Tai jau taip.

Mikis nusišypsojo. Viskas tikrai bus gerai. Dieve, padėk.

2

Lapkričio 26-oji, pirmadienis

Pusę penktos ryto Klaivas Džonsonas, vilkintis tamsius uniforminius marškinius su antpečiais ir ryšintis juodą kaklaraištį, sėdėjo jaukiame biure su stikliniu fasadu, žvelgiančiu į Sasekso Niuheiveno uosto munitinės stoginę, pertvaromis sudalintą į atskirus koridorius ir kiaurai košiamą vėjų. Sienos apsaugos tarnybos pareigūnas siurbčiojo pasibaisėtino skonio kavą ir svajojo apie alaus šventę Horšam Dril halėje ateinantį šeštadienį — vienintelė šviesa tunelio gale po ilgos ir iki šiol nuobodžios savaitės mažne bevaisių naktinių pamainų ir skaudžių jo komandos nusivylimų.

Džonsonas buvo vidutinio ūgio stambus vyriškis, penkiasdešimt trejų metų, draugiško veido. Plaukai ant viršugalvio jau skystėjo, o ant nosies tupėjo dideli akiniai. Juos Džonsonas nešiojo, kad nesimatytų kontaktinių lęšių, o šie jam buvo reikalingi, nes vyriškis prastai matė dėl geltonosios dėmės degeneracijos. Taip jau palankiai susiklostė, kad jo žmonai priklausė optika Berdžes Hilyje. Iki šiol Džonsonui pavyko nusišvęsti stabiliai prastėjantį regėjimą nuo kolegų, tačiau ži-

nojo, kad, deja, vos po metų kitų — taip sakė oftalmologas, dirbantis jo žmonai, — jam teks atsisveikinti su savo darbu, kurį Klaivas per ilgus metus pamėgo, nors šis ir suėdė daugelį jo vakarų ir savaitgalių, kuriuos būtų galėjęs praleisti su šeima ar draugais.

Lauke šuorais pliekė lietus, pūtė septynių, gūsiams iki aštuonių devynių balų vėjas. Prie pastato tolimojo galo stoviniame policijos kinologų automobilyje nepaliaujamai lojo tarnybinis šuo, tarsi jaustų visos komandos jaudulį ir viltį, kad galbūt šiąnakt, po visos savaitės laukimo aukščiausios parengties režimu, jiems pasiseks, ir žinios, gautos iš patikimo informatoriaus, pasitvirtins. Nors kiek informacija patikima — geras klausimas. Kriminalinės žvalgybos raportai garsėjo netikslumu ir nekonkretumu. Buvo pranešta, kad šią savaitę per Niuheiveno uostą naktinio reiso metu bus bandoma įvežti nemenką A klasės kvaišalų siuntą, paslėptą greičiausiai brangiam automobilyje. Štai kodėl šiąnakt, kaip ir pastarąsias šešias naktis, Niuheiveno uoste sukiojosi gerokai didesnis pareigūnų kontingentas nei įprastai, be kita ko, papildytas Sasekso policijos detektyvais ir užnugarį sergstinčia mobiliąja kuopa. Laukti visiems gerokai įgriso, bet niekas neprarado vilties.

„Côte D’Albâtre“ keltas, skirtas keleiviams ir ratuotoms transporto priemonėms vežti, baigęs savo keturių valandų kelionę, ką tik prisišvartavo ir dabar kliokė laukan savo nešulį: sunkvežimius, vanus, lengvuosius automobilius. Vienas iš jų, paminėtas krovinio deklaracijoje, elektroniniu paštu atsiųstoje Djepo uosto administracijos, Klaivą ypač domino.

Be tikro elio, Klaivas dar jautė aistrą vintažiniams automobiliams. Jis reguliariai lankydavosi atitinkamose parodose ir suvažiavimuose visoje šalyje, į kokius tik galėjo patekti. Niekada nepraleisdavo renginių Gudvudo dvare, juolab „Greičio festivalio“ ir „Atgimimo“*.

* Istorinio Gudvudo dvaro (angl. *Goodwood House*) teritorijoje įrengtose trasose nuo praėjusio amžiaus ketvirtjo dešimtmečio vyksta įvairios dviračių ir keturračių transporto priemonių lenktynės ir varžybos, įskaitant ir „Greičio festivalį“ (angl. *Festival of Speed*) bei „Atgimimą“ (angl. *Revival*).

Klaivas kaip koks žinynas galėjo pažerti faktų bemaž apie kiekvieną automobilį, pagamintą nuo 1930-ųjų iki 1990-ųjų: apie variklio galinumą, eksploatacijos sąnaudas, bendrą svorį. O šiuo keltu atkeliavo tikra gražuolė, ir jis nekantravo ją išvysti. Sučiups ką nors ar ne, bent ta mašinytė praskaidrins nuotaiką.

Pareigūnams keblumų kėlė apibūdinimas „brangus“ automobilis. Informatorius negalėjo paaiškinti smulkiau, o juk į šią kategoriją pateko tuzinai mašinų. Pareigūnai stabdė ir apieškojo daugybę jų, atitinkančių tokį apibūdinimą, įskaitant retą „Corvette“, bet iki šiol laimė jiems nesišypsojo. Rasta tik mažytis žiupsnelis pramoginių karnapių, o viename didžiuliam „Volvo“ — akiplėšiškas kiekis cigarečių: septyni tūkstančiai, ir visos asmeniniam vairuotojo vartojimui, kaip jis pats tvirtino. Visgi mažumėlę paspaustas vyriškis išklojo esąs alinės savininkas, atlikęs kassavaitinį turą į žemyną, kad užsikaltų gražaus pelno, o kartu atimtų iš Jos Didenybės Mokesčių inspekcijos bei Britanijos išdo palyginti mažas, bet visgi vertas dėmesio pinigų sumas. Pareigūnai konfiskavo „Volvo“ su visu kroviniu, bet tai buvo tik menka žuvelė, ne ta, kuri juos domino. Ne ta, kurios visi nekantraudami laukė.

Savaitei einant į pabaigą, pasitikėjimas kriminaline žvalgyba blėso, lygiai kaip ir pareigūnų entuziazmas. Jei ir šiandakt laukia šnipštas, Klaivas neteks didelės dalies šiai operacijai suteiktų išteklių.

Po muitinės stogine įvažiavo pirma transporto priemonė iš kelto — kemperis. Jo priekyje sėdėjo pagyvenusio pora išvargusiais veidais. Klaivas radijo ryšiu davė nurodymus dviem pareigūnams apačioje: „Sustabdykite kemperį, paklauskite, kur jie buvo, ir paleiskite.“

Klaivas Džonsonas puikiai perprato žmonių kūno kalbą. Išsyk pastebėdavo nervingus vairuotojus. O šie senukai paprasčiausiai pavargę, jie nieko neslepia. Kaip ir jiems pridurmui „Audi A6“ su vokiškais numeriais važiuojantis verslininkas, kuris atrodo ne ką mažiau nusikamavęs. Vis dėlto tyčia, kad paerzintų subjektą, jei jis laukia išsirikiavusioje mašinų eilėje, Klaivas liepė pareigūnams sustabdyti

ir „Audi“ vairuotoją bei jį apklausti. Tas pats galiojo dar vienai pagyvenusiai porai mažučiam „Nissan“ ir jaunai porelei MX5 modelio automobilyje „Mazda“. Tuomet ateis eilė sunkvežimiams. Kai kuriuos iš jų, pasirinktus visiškai atsitiktine tvarka, prasiųs pro rentgeno aparatą, kad pažiūrėtų, ar priekabose tarp krovinių dėžių nesislepia nelegalūs imigrantai.

Klaivas yra girdėjęs laiko tarpą tarp trečios ir penktos valandos vadinant „mirties valandomis“. Laikas prieš aušrą, kai miršta daug nepagydomomis ligomis sergančių žmonių. Laikas, kai daugumos žmogiškųjų būtybių gyvybingumas silpniausias. Daugumos — gal, bet tik ne Klaivo. Jis kaip pelėda — geriausiai medžioja naktį. Klaivas niekuomet nesitaikė į priešakines pasienio pareigūnų linijas, mat nebuvo ypač linkęs bendrauti su žmonėmis — pernelyg daug nereikšmingų plepalų ir apsimetinėjimo. Jam labiau patiko „užnugario“ kabinetų vienatvė ir anonimiškumas, kitų stalų draugija, faktai, skaičiai ir statistika. Kai pradėjo dirbti analitiku Muitų ir akcizų tarnyboje, dar prieš pervadinant ją Sienos apsaugos tarnyba, Klaivą žavėjo svoriai ir išmatavimai, ir jis juos puikiai išmanė. Gera atmintis jam nuostabiai pasitarnavo šioje srityje, bet prieš keletą metų viršininkai įžvelgė Klaivo talentą pastebėti net menkiausius įtartinus dalykus ir pasiūlė perkelti jį į priešakinius muitinės postus. Klaivas sutiko, nors nenoriai.

Per pastaruosius septynerius metus jis pateisino viršininkų lūkesčius. Niekas iš kolegų nesuprato, kaip jam pavyksta, bet Klaivas kone instinktyviai išskirdavo iš minios kontrabandininką. O dabar visi instinktai jam bylojo, kad vairuotojas artėjančiame „Range Rover“, tempiančiame uždarą priekabą, atrodo kažkaip ne taip. Jis atrodė įsitemęs.

Jis velniškai nervinasi.

Radijo ryšiu Klaivas susisiekė su pareigūnais stoginėje.

3

Lapkričio 26-oji, pirmadienis

Kai kas nors Megės Magelan paklausdavo, ką ji dirba, ji tiesiai šviesiai atreždavo „stumdanti tabletes“. Taip ir buvo, tik ji stumdo geras tabletes, skubiai pridurdavo Megė ir plačiai nusišypsodavo. Būdamą vienos iš stambiausių Jungtinės Karalystės farmacijos kompanijų „Kempsons“ svarbių klientų vadybininkė ji pardavinėjo „Tesco“ tinklui visą spektrą nereceptinių savo darbdavio vaistų ir rūpinosi jų reklama parduotuvėse.

Taip pat Megė vis bandė, nors dažniausiai nesėkmingai, prisidurti lažindamasi žirgų varžybose. Nestatydavo didelių sumų, tik šiek tiek nervams pakudenti, — perėmė šį pomėgį iš velionio vyro Niko, kuris svajoto nusipirkti lenktyninį žirgą. Svajonę jam pavyko įgyvendinti tik iš dalies — įsigijo vieną lenktyninio žirgo, vardu Kolino Brolis, koją. Po Niko mirties Megė ją pasiliko — bent šioks toks ryšys su vyru. Ji sekdamo naujienas apie žirgą laikraščiuose, visuomet pastatydamo už jį nedidelę sumą, o neretai arklukas ir maloniai nustebindavo, užimdamas kokią nors vietą, už kurią retkarčiais netgi priklausydavo pinigų. Kai Kolino Brolis varžydavosi kur nors netoli surengtose varžybose, Megė labai stengdavosi nuvykti pažiūrėti, pastatyti už jį pinigų ir palaikyti audringais šūksniais kartu su dviem bičiuliais Danieliu Kraunu ir Piteriu Dynu, kuriems priklausė kitos trys žirgo kojos. Po Niko mirties Megė labai su jais susidraugavo. Tam tikra prasme jie išlaikė jai Niką gyvą; juose atpažindavo smagų savo vyro būdą.

Pusę penktos ryto žadintuvą prižadino Megė spigiu *pyp pyp pyp*, į skutus sudraskydamas sapną, kuriame Kolino Brolis pirmaudamas lėkė prie labai sunkios paskutinės kliūtis, o Megė iš visų plaučių rėkė padrašinančius žodžius.

Šiaip taip įveikusi pagundą nuspausti snaudimo mygtuką ir nugalėti dar kelias brangias miego minutes jaukioje šilumoje po ant-

klode, — ir pratęsti sapną, — Megė persvėrė kojas per lovos kraštą ir atsisisėdusi išmaukė iš vakaro pasistatytą stiklinę vandens.

Nieko nebus, laikas keltis. Devintą ryto, tai yra mažiau nei po penkių valandų, už septyniasdešimties mylių transporto priemonių prisigrūdusiais keliais į šiaurę nuo čia, ji pristatinės naujausią savo kompanijos priemonę nuo kosulio ir peršalimo „Tesco“ pirkimo komandai. Įprastomis aplinkybėmis Megė būtų likusi nakvoti „Premier Inn“ viešbutyje netoli prekybos tinklo būstinės, ir vietoje gresiančių trijų valandų kelionė į darbą truktų gal dešimt minučių, jei pasisektų neužstrigti spūstyje. Bet aplinkybės anaip tol nebuvo įprastos.

Šiandien Lora, jos dukra — ir vienintelis likęs gyvas vaikas, — nusprendusi metus paatostogauti prieš studijas universitete, išvyksta į Tailandą, o vėliau iš ten — į Ekvadorą. Iki šiol juodvi nebuvo išiskyrusios ilgiau nei kelioms dienoms. Mama su dukra visuomet buvo artimos, bet dar labiau suartėjo per pastaruosius penkerius metus po anos dienos, kai jų šeima, praleidusi atostogas stovyklaudama Šiaurės Škotijos kalnyne, važiavo namo į Braitoną.

Lora, kurią važiuojant automobiliu nuolat pykindavo, sėdėjo priekyje. Nikas, ilgas valandas praleidęs prie „Volkswagen“ kemperio, šeimos vadinamo Bese, vairo, pasikeitė vietomis su Mege, o pats persikraustė į galą pas penkiolikmetį sūnų Vilą pamiegoti. Megei pristabdžius dėl kelio remonto darbų M1 greitkelyje, neapsidraudęs santechnikas, rašantis žinutes savo merginai, su vanu įsirežė į jų kemperio galą. Nikas ir Vilas žuvo iškart. Megė su Lora išgyveno, ir jų žaizdos sugijo, tačiau gyvenimas niekada nebesugis — šeimos nebeliko. Megė kažin ką būtų atidavusi už dar vieną, kad ir pačią nuobodžiausią dieną su savo šeima. Žinoma, draugai ir giminaičiai po nelaimės tupinėjo aplink juodvi su Lora ištisas dienas ir mėnesius. Jos jautėsi gyvenančios tarytum siurrealistiškame burbule. Bet gyvenimas neišvengiamai tęsėsi, su sielvartu reikėjo kažkaip dorotis, ir metams bėgant žmonės liovėsi šnekėję apie Niką ir Vilą.

Megė juos prisimindavo kasdien ir pagalvodavo, kaip jie būtų dabar gyvenę.

Šią naktį Megė nakvojo namuose, kad praleistų paskutinį vakarą su dukra, kuri išvažiuos ilgiems mėnesiams. Vasarą Lora susitaupe metams kelionių po pasaulį su kuprine ant pečių ir geriausia drauge, o grįžusi pradės studijuoti veterinariją Edinburgo universitete.

Nikas, kuris dirbo toje pačioje farmacijos bendrovėje kaip ir Megė, dažnai linksmai aptarinėdavo su ja, kaip juodu gyvensią, kai Vilas su Lora paliks tėvų namus ir lizdas ištuštės. Nikas niekada nenukabindavo nosies. Juodu su Mege kurdavo įvairiausius planus: galbūt ir patiems pasiimti metus atostogų — jaunystėje to negalėjo sau leisti — ir su brangiąja Bese patraukti į Europą, o gal dar toliau.

Lora buvo geras vaikas, — *ne, pasitaisyk*, pagalvojo Megė, — *puikus* vaikas. Protinga, džiaugsmu ir entuziazmu trykštanti mergaitė, kuri, be to, nepaprastai mėgsta gyvūnus. Dabar Megei buvo patikėta prižiūrėti Loros numylėtą Horacijų, jūrų kiaulytę, dvi smiltpeles ir aikštingą Birmos katę Dafnę.

Vakar grįžusi namo į mažą, dailų Tiudorų laikų stiliaus namuką Hove netoli jūros, vienu galu sudurtą su kaimynų namu, Megė skausmingai suvokė, kad dabar išties liks viena. Tokia nauja realybė. Iš tikrųjų ir ilgam liks vienutėlė. O kai Lora grįš iš kelionių, ruošis į universitetą. Daugiau iš dukros kambario nebeplūšos muzika. Lora nebeklausinės ir nebeprašys pagalbos su namų darbais. Niekas nebeplurps, kas su kuo susitikinėja, ir neaptarinės keistuolio berniuko, kuris bandė ją pakabinti. Erdviame, tuščiame lizde bus taip vieniša.

Dieve, kaip ji myli savo dukrą. Lora nuovoki, linksma, o kartu elgiasi protingai ir niekuomet nepameta galvos. Kai ji su draugėmis išeidavo pasilinksminti į miestą, Megė visada žinodavo, kad dukra nepražus. Kas vakarą, — išskyrus, kai Megė nenakvodavo namie dėl komandiruočių, — juodvi kartu vakarieniodavo plepėdamos, kaip kuri praleido dieną.

Daugiau to nebus. Šįvakar Megė leis su savo prisiminimais. Ir su brangiaisiais Loros augintiniais, — duokdie, kad nė vienas nemirtų, kol ji išvykusi. Namuose, pilnuose Niko, Vilo, Loros ir jos pačios fo-

tografijų iš tų laikų, kai jie dar buvo keturių asmenų šeima. „Ar turite vaikų?“ — klausia žmonės, ir Megė atsako: „Turiu du.“ Ne visai tiesa, bet vis tiek.

„Esu žmona ir dviejų vaikų motina. Tik mano vyras ir sūnus mirė.“

Bėgant laikui tokie pokalbiai anaip tol nelengvėja.

Lyg dar būtų negana rūpesčių, bendrovė, kurioje Megė įsidarbino vos baigusi universitetą ir kuriai atidavė pastaruosius daugiau nei dvidešimt metų, kitąmet žada persikelti iš netolimo Horšamo, vos už keturiasdešimties minučių kelio nuo namų, į Bedfordšyrą — pus-trečios valandos malimosi keliuose. Data dar nenumatyta, bet atėjus laikui Megei teks rinktis: dirbti toliau ar pasiimti išeitinę išmoką.

Ji nusiprausė po dušu ir susiruošusi nusileido į virtuvę pataisyti ko nors užvalgyti ir išvirti stiprios kavos. Miauktelėjo Dafnė, kaulydama savo pusryčių. Vos Megei atidarius skardinę ir spėjus išversti šaukštelį žuviško turinio į dubenėlį, katė užšoko ant darbatalio ir šiurkščiai nustūmusi ranką suskato esti.

— Ak, tu besote! — subarė Megė, statydama dubenėlį ant grindų.

Nušokusi žemyn katė rijo maistą it mėnesį neėdusi. Megė atsėdo prie stalo, stovinčio po didele įrėmintą Kolino Brolio, kertančio finišo liniją Plamptono hipodrome, per pusę savo kūno ilgio pralenkusio iš paskos lekiantį žirgą, nuotrauka ant sienos. Po kelių akimirkų už nugaros pasigirdo tylūs žingsniai, ir ją apkabino Loros rankos, o Loros skruostas, šlapias nuo ašarų, prigludo prie jos skruosto. Dukra tvirtai suspaudė motiną glėbyje. Ši nekreipė dėmesio į penkis veidan skaudžiai įsirėžusius auskarus.

— Aš labai tavęs ilgėsiuos, mama.

— Aš ilgėsiuos labiau.

Atsisukusi Megė sugriebė dukterį už rankų. Stilinga, bet keistoka tamsių Loros plaukų šukuosena nejučia vertė susimąstyti apie figūrinį augalų karpymą. Ant vieno riešo mergina mūvėjo plaukų gumelę, ant kito — „Fitbit“ išmanųjį laikrodį. Vilkėjo dryžuotas kelnes

paaukštintu suimtu juosmeniu ir baltus sportinius marškinėlius su atspaustais senovišku šriftu žodžiais: *Tu mano stebuklas*.

Megė pro ašaras nusišypsojo ir parodė į užrašą:

— Tai jau tikrai!

Kaip jos dukra pasikeitė per šiuos kelerius pastaruosius metus. O paskutiniaisiais mėnesiais mažne kas savaitę atsirasdavo vis naujų kūno puošybos elementų. Dar prieš metus nebuvo nieko, o dabar, be auskarų ausyse, nosyje kabėjo žiedas, liežuvį pervėrė įsagas, o praėjusią savaitgalį — siaubų siaubas — Lora pasidarė pirmąją tatuiruotę: ant peties išsitatuiravo mažą hieroglifą. Sakė, kad tai senovinis tibetiečių simbolis, saugantis keliautojus. Su tuo nepasiginčysi.

Į dešinę nuslydęs Loros žvilgsnis ūmai patamsėjo. Ištraukusi rankas iš motinos delnų, ji parodė į krūvą plastikinių prekių maišelių.

— Kas čia dabar, mama? — rūsčiai kreipėsi Lora.

Megė gūžtelėjo pečiais.

— Deja, aš ne Supermoteris. Kartais imu ir ką nors užmirštu.

Lora papurtė galvą.

— Na, jau ne, juk mes turime gelbėti planetą. Kas bus, jei visi pamirš neštis savo maišelius ir krepšius kaskart eidami apsipirkti?

— Pažadu — nuo šiol labai stengsiuosi prisiminti.

Lora pagrūmojo jai pirštu, o tada pasilenkusi pabučiavo.

— Tikiu, nes tu geras žmogus.

— Kada išvykti? — Megė kone paspringo šiais žodžiais.

— Kesė mama užvažiuos manęs šeštą ir nuves mus į oro uostą.

Kesė ir Lora ilgus metus buvo neišskiriamos draugės. Būtent Kesė pirmoji persivėrė ausis, o Lora, žinoma, negalėjo atsilikti. Dabar Kesė turi jau tris tatuiruotes. Dievas žino, kokia Lora grįš po ilgos jų dviejų kelionės.

— Tik nedink ilgam ir būtinai pranešk, kai nusileisi.

— Kasdien susisieksiu per „WhatsApp“ programėlę.

— Tu man svarbiausia visame pasaulyje, juk supranti, angelėli?

— Ir tu man svarbiausia, mama.

— Kol sutiksi tą *vienintelį*.

— Aha. Abejoju, ar man tai gresia. Nors galbūt, kai kitais metais atsidursime Galapaguose, pagrobsiu ir parsivešiu jūros liūtą.

Megė nusišypsojo, žinodama, kad dukra tik pusiau juokauja. Nuo vaikystės ji tempdavo į namus visokiausius sužeistus padarėlius — pas juos pabuvojo netgi lapiukas, liepsnelė ir ežys.

— Atsargiai vandenyje, gerai? Nepamiršk, kokios pavojingos gali būti povandeninės srovės, potvyniai ir atoslūgiai.

— Na, labas, mama! Juk užaugau prie jūros. Aišku, būsiu atsargi. O tu prižiūrėk visus gyvūnėlius. Nepamiršk smiltpelių.

— Turiu išsamias instrukcijas.

Dukra smulkiai surašė, kuo ir kaip augintinius maitinti bei kada jiems patinka pavalgyti.

— O ponui Horacijui negailėk glamonių ir skanėstų, gerai? — ašaroms gniaužiant gerklę Lorai buvo sunku kalbėti. — Neliūdėk, mama. Labai tave myliu ir užjūriuose mylėsiu tikrai ne mažiau.

Megė atsigręžusi pažvelgė į dukterį.

— Taip, žinau, — atsakė.

Išgaruosiu tau iš galvos, vos įkelsi koją į lektuvą.

Nes taip jau būna.

4

Lapkričio 26-oji, pirmadienis

Šūdas, galvojo Mikis. Nervai kone trūkinėjo iš įtampos, kai teko paklusti dviem nesišypsantiems Sienos apsaugos tarnybos pareigūnams, signalizuojantiems sustoti patikrinimo juostoje. Šitaip neturėjo nutikti. Šūdas, šūdas, šūdas.

Išlik ramus. Giliai kvėpuok. Šypsokis.

Juk visai nesunku. Bet tą minutę jo kūnas visiškai atsijungė nuo smegenų. Ausyse spengė, pažastys prakaitavo. Trūkčiojo apatinis de-

šinės akies vokas. Nervinis tikas, nebevarginęs ilgus metus, netikėtai vėl apsireiškė pačiu netinkamiausiu metu.

Žingsniuodamas iš biuro Klaivas Džonsonas nesiliovė stebėjęs vairuotojo kūno kalbos. „Range Rover“ su uždara priekaba sustojo. Vyras juoda megzta kepure nuleido langą. Prižirgliojęs ir pasilenkęs Džonsonas užuodė nuo vyriškio sklindantį stiprų cigarečių dvoką. Pastebėjo bjauriai išgeltusius dantis, tatuiruotę, lipančią aukštyn pro prasegtą marškinių apykaklę. Vairuotojas mūvėjo odines pirštines. Veido oda sausa, susiraukšlėjusi kaip užkietėjusio rūkaliaus, todėl vyras atrodė vyresnis, nei iš tiesų buvo. Greičiausiai maždaug keturiasdešimties, nusprendė Džonsonas.

— Labas rytas, pone. Aš iš Jungtinės Karalystės sienos apsaugos tarnybos, — prisistatė Džonsonas nugalduotu mandagiu tonu.

— Labas rytas, pareigūne! — atsiliepė Mikis ryškiu Birmingamo akcentu. — Nieko sau pasivėžinimas. Smagu vėl atsидurti ant tvirtos žemės!

Pareigūnas žvelgė kone juokingai didelėmis akimis. Turbūt dėl nežmoniškai storų akinių stiklų, pamanė sau Mikis.

— Neabejoju, pone. Iš manęs taip pat ne kažin koks jūreivis. Tik keletas klausimų.

— Aha, taip, žinoma.

Klaivui Džonsonui pasirodė, kad vairuotojo balsas pakilo per keletą oktavų.

— Norėčiau pamatyti krovinio dokumentus. Iš kokios gražios vietos parkeliaujate?

— Iš Vokietijos, Diuseldorfo.

— O kur traukiate?

— Netoli Čičesterio. Turiu pristatyti automobilį „LH Classics“ įmonei. — Mikis dūrė nykščiu sau per petį. — Jie nupirko jį klientui ir paruoš Gudvudo Narių suvažiavimo* lenktynėms.

* Dar vienas renginys Gudvudo dvare, motorinių transporto priemonių lenktynių savaitgalis (angl. „Members' Meeting“).

— Ir kokį automobilį vežate?

— 1962-ųjų ferarij, „250 Short Wheelbase“.

— Gana retas egzempliorius. Ar tik neseniai per aukcioną kažkas nenupirko vieno už beveik dešimt milijonų svarų? Ar klystu? — pasiteiravo Klaivas Džonsonas.

— Neklystate. Bet anas turėjo daugiau patirties lenktynėse.

Džonsonas pritariamai linktelėjo.

— Nebloga mašinytė.

— Tikrai taip, patikėkit. Nenorėčiau atsidurti prie jos vairo per lenktynes!

— Pradėkime nuo asmens dokumento. Galiu pažiūrėti?

Staras padavė jam pasą.

— Pone, ar jums žinomi tam tikrų prekių, pavyzdžiui, narkotinių medžiagų, ginklų, taip pat nelegalių imigrantų įvežimo draudimai ir apribojimai?

— Ten tik mašina! — įžūliai atšovė Staras, vėl rodydamas nykščiu į priekabą.

Džonsonas dar uždavė keletą klausimų apie „Ferrari“ pritvirtinimą priekaboje ir apsaugą transportavimo metu. Staras atsakė.

— O dabar norėčiau pamatyti automobilio dokumentus, — paprašė Džonsonas.

Mikis nuo keleivio sėdynės pakėlė aplanką ir padavė pareigūnui. Džonsonas kurį laiką apsimestinai įdėmiai skaitė dokumentus, tada tarė:

— Norėčiau apžiūrėti automobilį, pone.

Jam pro akis neprasprūdo vos pastebima vairuotojo abejonė. Ir keli prakaito lašeliai, nuriedėję kakta.

— Aha, žinoma, prašom.

Mikis išlipo iš „Range Rover“, mintyse save ramindamas, nors pilve siautė drugeliai. Nusiramink, ir viskas bus gerai. Po poros minučių jis išriedės į kelią ir patrauks namo pas Stiuji. Mikis nuėjo prie priekabos galo ir atrakinęs atidarė duris. Už jų blizgėjo raudonas „Ferrari“. Nors į parodą vežk.

Klaivas Džonsonas glostė automobilį žvilgsniu. Nesusilaikęs sumurmėjo po nosimi:

— „O, sieki daugiau, nei rankomis gali aprėpti, antraip kam gi dar tas Dangus?“

— Ką sakot? — paklausė Mikis.

— Robertas Brauningas*. Tai jis parašė.

— A, — atsiliėpė Mikis, nieko nesupratęs. — Man rodos, jūs klystat. Deividas Braunas — jis iš tikrųjų sukūrė „Aston Martin“. Serija DB — jo inicialai**.

— Aš pats žinau, pone, — atsakė Džonsonas, vis dar nepalaužiamai mandagus. — Kalbėjau apie Robertą *Brauningą*.

— Nežinau tokio. Ar jis irgi modeliavo automobilius?

— Ne, jis buvo poetas.

— A.

Žengtelėjęs atgal Klaivas Džonsonas kažką tyliai pasakė į radijo stotelę. Po kelių akimirkų pasirodė kinologas su nekantraujančiu balto ir rudos spalvų spanieliu už pavadėlio. Šuo vilkėjo šviesą atspindinčią geltoną liemenę.

— Tik įprastas patikrinimas, pone, — pasakė Džonsonas ir pastebėjo, kaip išsyk nervingai sutrūkčiojo vyriškio dešinės akies apatinis vokas.

— Taip, suprantama.

Kinologas įkėlė šunį į priekabą, pats įlipo iš paskos. Spanielis tučtuojau suskato lėkti aplink „Ferrari“, retkarčiais pašokdamas į viršų.

— Žiūrėkit, kad nesubraižytų, nes mane nudės, jei parvešiu bent su menkiausia žyme, — prakalbo Mikis.

— Nebijokit, pone, — atsakė Klaivas Džonsonas. — Nagus jai reguliariai kerpa. Letenėlės švelnesnės už zomšą.

* Robertas Browningas (1812–1889) — žymiausias Viktorijos epochos anglų poetas; personažas pacitavo eilutę iš poeto eilėraščio „Andrea del Sarto“ (*angl. Ah, but a man's reach should exceed his grasp, or what's a heaven for?*).

** Kalbama apie serą Davidą Browną (1904–1993), kuris, vadovaudamas dar senelio įkurtam šeimos verslui, vykdžiusiam automobilių dalių, vėliau ir traktorių gamybą, 1947 m. nupirko „Aston Martin“ bendrovę; jam vadovaujant „Aston Martin“ pradėjo klasikinių DB modelių serijos gamybą.

Kinologas atidarė keleivio dureles ir įleido spanielę į vidų. Ši užsiropštė ant vairuotojo sėdynės, o tada vizgindama uodegą nušoko žemyn prie pedalų ir ėmė įnirtingai uostinėti.

Šuns elgesys ir reakcija kinologui reiškė tik viena — jis kažką aptiko.

Mikis budriai ją stebėjo. Bosas liepė nesijaudinti, mat panaudotos naujos pakuotės, sukurtos kažkokio kolumbiečio chemiko, per kurias net specialiai apmokyti muitinės šunys nieko neužuos. Mikis vyłėsi, kad bosas teisus. Ir visgi spanielė, regis, džiūgavo — jos uodega smagiai švytavo.

5

Lapkričio 26-oji, pirmadienis

Išsivedęs spanielę laukan pro galines priekabos duris, kinologas apsikeitė su Klaivu Džonsonu reikšmingais žvilgsniais. Šis įlipo ir atidžiai apžvelgė automobilio vidų. Nužiūrėjo stipinuotą vairą mediniu rėmu. Prietaisų skydelius. Pavarų perjungimo mechanizmo plokštelę su tradiciniais „Ferrari“ grioveliais svirčiai. Klaivas atidarė duris ir įkišęs galvą į vidų pauostė. Kaip tik tada įtarimas dar sustiprėjo. Autentiškos senovinės mašinos salonas būna persisunkęs nutrintos odos, seno metalo ir alyvos kvapų mišiniu.

Ši mašina taip nekvepėjo.

Iš durų kišenės Klaivas ištraukė piniginę, prikimštą penkiasdešimties svarų banknotų. Šunys mokomi užuosti ne tik kvaišalus, bet ir pinigus. Negi visos savaitės vargas — vien dėl nekalto pluoštelio grynyjū piniginėje? Reikia tikėtis, kad ne.

Džonsonas iššoko iš priekabos ant žemės ir atsisuko į Starą.

— Konfiskuojū piniginę su visu turiniu tolesniam tyrimui, kadangi grynieji gali būti nusikalstamos veiklos įrodymas.

Jis įmetė piniginę į įkalčių maišelį ir tiesiai Mikiui prieš akis užspaudė juostelę viršuje. Šis pajuto kartu su nerimu augant pyktį.

— Ką jūs darot? Tikrai manot, kad būtina?

Muitininkas nekreipė į jo klausimą dėmesio.

— Ar mašina važiuoja?

— Taip, — pabrėžtinai atsakė Mikis.

— Gerai. Prašau išvaryti automobilį iš priekabos. Man reikia jį pasverti.

— Pasverti?

— Taip, prašyčiau.

Drugeliai Mikio pilve sukėlė maištą. Vyras visai stengėsi to neparodyti.

— Gerai.

Jis pradėjo nuiminėti ratų blokavimo įtaisus.

Užsivedančio senovinio „Ferrari“ variklio burzgimas Klaivo ausims skambėdavo kaip gražiausia muzika. Šis garsas jaudindavo jį iki širdies gelmių. Gryniausia poezija. Bet šio variklio keliamas triukšmas, atsimušantis nuo plieninių priekabos sienų, ausų neglostė.

Lygiai kaip ir salono kvapas, variklio garsas buvo ne toks.

Džonsonas atsistojo priekabos gale ir gestais padėjo nuvairuoti mašiną rampa žemyn. Tuo pat metu stebėjo ratus, padangas. Žiūrėjo, kaip automobilis kilojasi ant lingių, kaip užpakaliniai ratai pasiekia betono grindis. Apėjo jį, prisiversdamas sutelkti dėmesį į savo užduotį, o ne į pribloškiantį šito žvėries grožį. Ir visgi, kuo ilgiau žiūrėjo, tuo labiau kažkas jam nepatiko. Maloniai šypsodamasis lydėjo vairuotoją visą kelią per stoginę iki jos gale, kairėje, grindyse sumontuotos svarstyklių platformos. Nurodė vairuotojui užvažiuoti atbulam, pastumti tolėliau ir į kairę, tada pirmyn, vėl atbuline eiga, galiausiai sustoti ir išlipti iš mašinos.

Klaivas žiūrėjo į rodmenis. Jo susijaudinimas augo. Kai tik gavo važtaraštį, pažiūrėjo, koks automobilio svoris jame nurodytas: tiek, kiek ir turi sverti 1962-ųjų „Ferrari 250 SWB“ — 950 kilogramų.

Tačiau šis svėrė 1110 kilogramų. Kodėl?

Klastojant klasikinius automobilius, perdaromi, pakeičiami ar pasendinami nauji. Kartais panaudojami nurašytų lūženų važiuoklių numeriai, o kai kurie sukčiai įžūliai nukopijuoja dar egzistuojančius. Ir ne visuomet naudojami originalūs brangūs metalai. Kai kurie automobiliai perdaromi visai kitokiems tikslams, ne parduoti kaip originalą. Ar dabar Klaivas kaip tik į tokį ir žiūri?

Po kelių minučių sužinos.

Džonsonas priėjo prie „Ferrari“ iš vairuotojo pusės, šypsodamasis, nuduodamas, kad viskas gerai. Išsyk pastebėjo, kaip pasikeitė vyruko povyza.

Mikis atsakydamas taip pat nusišypsojo, kūnu nusirito palengvėjimo banga. *Išsisukau! Išsisukau! Valiooooo!*

Jis taip džiūgavo, kad užsimanė parašyti žinutę Stiujuui. Tokiu paros metu keliai tušti, tad grįš pas brolių per kokią valandą. Bet geriau luktelės, kol muitininkas jį galutinai paleis, o tada kuo greičiausiai spruks iš čia, kol pareigūnas nepersigalvojo.

O kaip tik prisiartinęs pareigūnas tarė:

— Prieš leisdamas važiuoti savo keliais, pone, paprašysiu kolegos, kad pravažiuotų su šia mašina pro rentgeno aparatą.

Mikį nusmelkė šaltis. *Ramiai, giliai kvėpuok, šypsokis.*

Klaivas Džonsonas stovėjo priešais monitorių ir stebėjo, kaip automobilis rieda rentgeno aparato koridoriumi. Gautame nespalvotame atvaizde jis aiškiai išvydo anomaliją: padangos turėtų būti tuščios, užpildytos tik oru, kaip paprastai būna. Tačiau rentgeno nuotrauka aiškiai rodė, kad jos užpildytos kažkuo kietu.

Apimtas džiugaus jaudulio Džonsonas visgi nepamiršo, kiek ši mašina verta, jei ji tikra. Kad ir ką jis įtartų, patirtis bylojo, kad geriausia pradėti nuo atsarginio rato — taip automobiliui nepadaroma žalos.

Jis atidarė bagažinę ir su dviem pagalbon prisistačiusiais kolegomis iškėlė atsarginį ratą. Šis buvo sunkus, ir pareigūnams mintyse jau skambėjo pavojaus varpai. Vienas muitininkas parito jį ir pabandė